

Τι ωραία μέρα

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα μικρό ξωτικό που το έλεγαν Χέρμπε με το μεγάλο καπέλο. Το ξωτικόσπιτό του ήταν έξω από το Δάσος με τα Εφτά Αετώματα, στην άκρη ενός μικρού ξέφωτου. Όπως όλα τα σπίτια των ξωτικών, ήταν φτιαγμένο από ξύλο και από πάνω ήταν σκεπασμένο με πολλές στρώσεις από ξερά κλαδιά. Όποιος λοιπόν τύχαινε να πλησιάσει και δεν ήξερε, δεν θα του περνούσε απ' το μυαλό με τίποτα ότι κάτω από τον τεράστιο αυτό σωρό στην άκρη του ξέφωτου ήταν κρυμμένο το σπίτι κάποιου ξωτικού – και πώς να του περάσει άλλωστε;

Άλλο ένα καλοκαίρι είχε τελειώσει, οι καρποί της σουρβιάς είχαν πια κοκκινίσει, η σοδειά είχε μαζευτεί. Και εκείνη την ωραία ηλιόλουστη φθινοπωρινή μέρα στο Δάσος με τα Εφτά Αετώματα τα ξωτικά ήταν πολύ απασχολημένα, κάνοντας τις προετοιμασίες τους για τον χειμώνα.

Οι χειμώνες στο Δάσος με τα Εφτά Αετώματα ήταν

μεγάλοι και τσουχτεροί. Τα ζωτικά, αν δεν ήθελαν να πεινάσουν ούτε να ξεπαγιάσουν στο ζωτικόσπιτό τους, έπρεπε να φροντίζουν εγκαίρως για τις απαραίτητες προμήθειες.

Και ο Χέρμπε είχε δουλέψει πολύ εκείνες τις μέρες: Είχε αποξηράνει μανιτάρια και βότανα. Είχε βάλει στο αλάτι τρυφερές ρίζες, δύο ολόκληρα βαρέλια είχε ετοιμάσει. Μιάμιση ντουζίνα μπουκάλια με σιρόπι από σφεντάμι είχε στο κελάρι του, μίαμιση ντουζίνα μπουκάλια με χυμό σημύδας – και τουλάχιστον τα διπλάσια με χυμό από κόκκινα και μαύρα βατόμουρα. Στη σοφίτα του σπιτιού του είχε εφτά ξέχειλα σακιά, γεμάτα με σπόρους από γρασίδι του δάσους, που τα ζωτικά τους αλέθουν και φτιάχνουν το αλεύρι τους. Ο Χέρμπε τα είχε κουβαλήσει επάνω εκείνες τις μέρες. Και τώρα είχε έρθει πια η ώρα να αρχίσει να σκέφτεται τη μαρμελάδα από κόκκινο μύρτιλο.

Το ζωτικό τα είχε όλα έτοιμα. Εκείνη τη μέρα, αφού πήρε το πρωινό του, αποφάσισε να ξεκινήσει το βράσιμο. Πήρε από την κρεμάστρα τη λουλουδάτη ποδιά της κουζίνας και την έδεσε γύρω από τη μέση του. Έπρεπε όμως να βγει έξω, να μαζέψει ξύλα για την κουζίνα, όπου είχε κιόλας έτοιμη την κατσαρόλα με τα κόκκινα μύρτιλα.

Όταν άνοιξε την πόρτα, οι ακτίνες του ήλιου που περνούσαν μέσα από τα κλαδιά έπεσαν πάνω του σαν χρυσαφένιες σταγόνες. Σε κάθε φύλλο, σε κάθε μπου-

μούκι λαμπύριζαν οι δροσοσταλίδες. Και τα κράνα άστραφταν στον πρωινό ήλιο σαν κόκκινες πέρλες.

«Τι ωραία μέρα!» σκέφτηκε ο Χέρμπε. «Στην πραγματικότητα παραείναι ωραία για να μείνει κανείς μέσα και να φτιάξει μαρμελάδα κόκκινο μύρτιλο...»

Δεν είχε προλάβει να τελειώσει καλά καλά τη σκέψη του, όταν κάπου μακριά άρχισε να κελαηδάει ένα πουλί – τόσο χαρούμενα και ζωηρά, σαν να ήθελε να πει στον Χέρμπε: «Δίκιο έχεις, ζωτικό! Αυτή δεν είναι μέρα για να φτιάχνεις μαρμελάδες, είναι μέρα για βόλτα!»

«Μα και βέβαια!» σκέφτηκε ο Χέρμπε. «Η μαρμελάδα κόκκινο μύρτιλο μπορεί να περιμένει μέχρι αύριο, αυτό είναι το λιγότερο. Τι θα πουν όμως οι αγαπημένοι μου γείτονες αν παρατήσω τη δουλειά μου, και μάλιστα μεσοβδόμαδα;...»

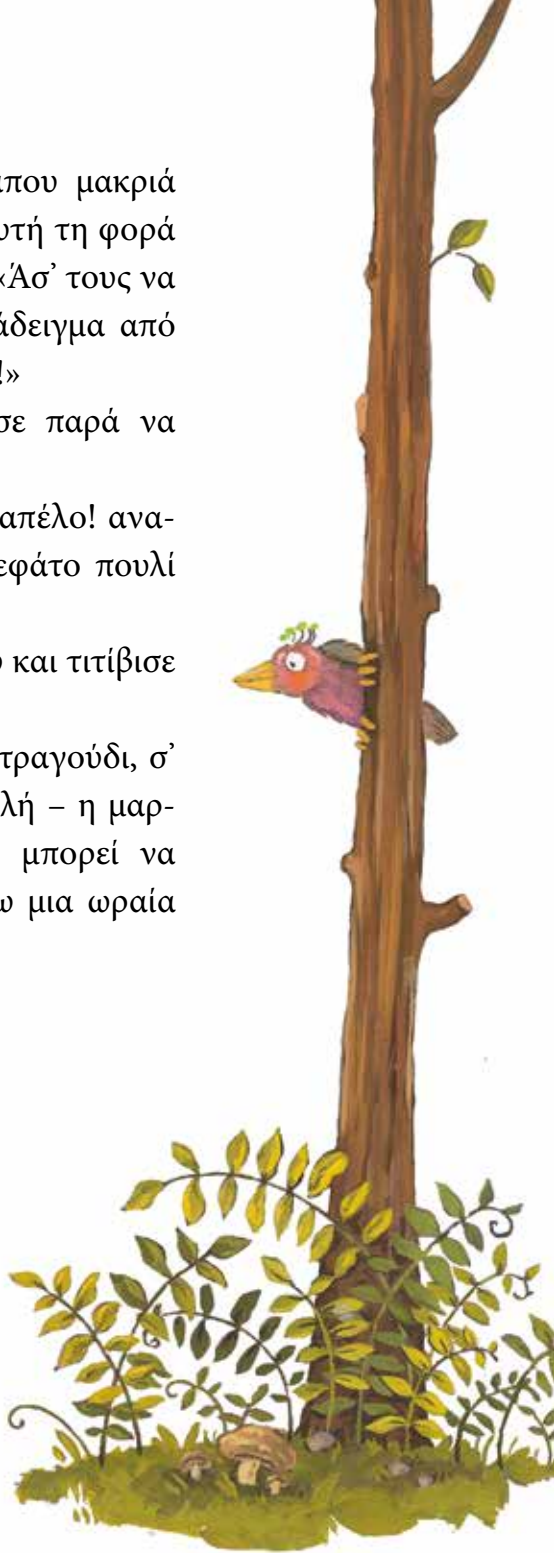
Τότε άκουσε πάλι κάπου μακριά το πουλί να κελαηδάει. Αυτή τη φορά ήταν σαν να του φώναζε: «Άσ' τους να λένε, Χέρμπε! Πάρε παράδειγμα από μένα και μη δίνεις δεκάρα!»

Ο Χέρμπε δεν μπόρεσε παρά να συμφωνήσει μαζί του.

– Μα το μεγάλο μου καπέλο! αναφώνησε. Τι έξυπνο και κεφάτο πουλί που είσαι!

Σούφρωσε τα χείλη του και τιτίβισε στη γλώσσα των πουλιών:

– Σ' ευχαριστώ για το τραγούδι, σ' ευχαριστώ για τη συμβουλή – η μαρμελάδα κόκκινο μύρτιλο μπορεί να περιμένει: Σήμερα θα πάω μια ωραία βόλτα!

Εμπρός, λοιπόν!

Στο Δάσος με τα Εφτά Αετώματα υπήρχαν τότε δεκατρία ξωτικά. Έμεναν ανά δύο στο ίδιο σπίτι. Μονάχα ο Χέρμπε έμενε μόνος του. Και τον βόλευε μια χαρά: Μπορούσε να κανονίζει τη ζωή του όπως ήθελε, χωρίς να του λέει κανείς τίποτα – έτσι και εκείνη τη μέρα. Από όλα τα ξωτικά στο Δάσος με τα Εφτά Αετώματα ήταν το μοναδικό που είχε την άνεση να πει στον εαυτό του: «Τέρμα η δουλειά για σήμερα, σήμερα θα πάω βόλτα!»

Ο Χέρμπε μπήκε ξανά στο σπίτι του.

Πήρε την κατσαρόλα με τη μαρμελάδα μύρτιλο και την πήγε στην αποθήκη. Μετά φόρεσε τις γερές του μπότες και ετοιμάστηκε για τη βόλτα του.

Το μεγάλο του καπέλο δεν χρειαζόταν να το φορέσει, αφού έτσι κι αλλιώς το είχε πάντα στο κεφάλι του. Δεν το έβγαζε ούτε καν τα βράδια, όταν πήγαινε για

ύπνο. Είχε συνηθίσει έτσι, επειδή είχε ανακαλύψει ότι το καπέλο έδιωχνε μακριά τα άσχημα όνειρα.

Το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να κοιτάξει αν όλα τα παράθυρα ήταν καλά κλεισμένα και μήπως είχε ξεχάσει τίποτα.

Η φωτιά στην κουζίνα ήταν σβηστή, το κρεβάτι στρωμένο. Και το σπιτάκι ήταν συμμαζεμένο, έτσι όπως αρμόζει ειδικά σε ένα ξωτικόσπιτο.

Έβγαλε το μπαστούνι περιπάτου, που ήταν πίσω από την ντουλάπα, και έπειτα άνοιξε την ψωμέρα.

«Η πεζοπορία είναι ωραία μόνο όταν ξεκουράζεσαι πότε πότε», σκέφτηκε. «Κι όταν ξεκουράζεσαι, πρέπει να έχεις και κάτι να τσιμπήσεις!»

Πήρε από την ψωμέρα ένα κομμάτι ψωμί, μαύρο χειροποίητο ξωτικόψωμο, που μοσχομύριζε γρασίδι του δάσους. Γρασίδι του δάσους που τους σπόρους του, όπως ξέρουμε, τα ξωτικά τους αλέθουν και φτιάχνουν το αλεύρι τους.

Το ξωτικόψωμο είναι θρεπτικό και υγιεινό ψωμί, με ελάχιστο αλάτι και ελάχιστα καρικεύματα. Ωστόσο είναι πολύ, πάρα πολύ νόστιμο. Έχει τη γεύση από τις τελευταίες μέρες του καλοκαιριού στο δάσος: μια ιδέα από ρετσίνα, μια ιδέα από μανιτάρια, μια ιδέα από ώριμο μαύρο βατόμουρο και μια ιδέα από ρέικι.

Ο Χέρμπε ζύγισε το ψωμί με το χέρι του.

«Για μένα φτάνει και περισσεύει...» σκέφτηκε.

Μπορεί όμως να ξέρει κανείς από πριν ποιον θα συναντήσει στον δρόμο του;

Στην ψωμιέρα υπήρχε και ένα μεγάλο κομμάτι γλυκό από την προηγούμενη Κυριακή: Δεν έπρεπε να μείνει άλλο...

Ο Χέρμπε πήρε το γλυκό και το έβαλε μαζί με το ψωμί σε ένα μεγάλο καρό μαντίλι. Μετά έδεσε τις άκρες από το μαντίλι, σταυρωτά ανά δύο, και το έχωσε κάτω από το μεγάλο του καπέλο: Ήταν καλή θέση αυτή, δεν τον ενοχλούσε στο περπάτημα.

– Θαυμάσια!

Έκλεισε πάλι την ψωμιέρα. Μάζεψε στα γρήγορα τα ψίχουλα από το τραπέζι: ένα εδώ... ένα εκεί... ένα πιο δίπλα – τα κατάπιε όλα!

– Μάλιστα, είπε ο Χέρμπε. Νομίζω πως έκανα όλα όσα είχα να κάνω. Εμπρός, λοιπόν!

